

TÓTH KRISZTINA

Tímár Zsófi muskátlija

Állítólag a szőke nőknek könnyebb, a férfiak jobban felfigyelnek a világos hajra. Zsófi ezt nemigen érzékelte, mert világéletében visszahúzódozó volt. Az iskolában se számították a szépek közé, nem is viselkedett úgy. Péter viszont nagyon csinosnak látta, azt hitte, egy ilyen nő szóba se fog állni vele.

De Zsófi nemcsak hogy szóba állt vele, egy év múlva feleségül is ment hozzá. Péternek még hátra volt két éve a főiskolából, úgyhogy arra gondoltak, Pestre költöznek, így lesz a legegyszerűbb mindenkinek. Az albérlet hosszú távon túl drága lett volna, Kaposvár mellé meg nem tűnt érdemesnek visszamenni. A szülők összeadtak egy másfél szobás panelre való pénzt: kezdésnek jó lesz, gondolták. A panel Kőbányán volt. Zsófi nemcsak a hosszú buszozást szokta meg nehezen, hanem a kilencedik emeletet is. Otthon mindenhová el lehetett menni gyalog vagy biciklivel, és reggel rögtön kiléphetett a kertbe.

Esténként sötétben zötykölődött a lakótelep egyforma házai között, aztán olvasgatta a disznó feliratokat a liftben. Decemberben fölvetette Péternek, hogy mi lenne, ha lenne macskájuk. Az egyik kolleganőjénél született három, egyet hazahozhatna. Egy feketét. Péter azt mondta, szó se lehet róla, ő nem akarja szagolni a macskabűzt, különben is kikaparná az új szőnyegpadlót. És ki vigyázna rá, ha ők nincsenek otthon.

Ebben mondjuk volt valami, tényleg későn értek haza minden nap. Zsófi számítógépes tanfolyamra járt, Péter egyre több munkát kapott. Azt mondta, ha félre tudnak tenni, egy-két év múlva vehetnek esetleg valami külső kerületben egy házrész. Mind a ketten kertet szerettek volna, vagy legalább egy nagy, használható teraszt. A mostani lakásuknak még erkélye se volt, az csak a két és fél szobásakhoz tartozott. De azokat se használta senki, többnyire biciklit tároltak ott, vagy kitétték a limlomot, néha a lerobbant hűtőt.

Tavasszal az egyik lakó muskátlisládákat szerelt az ablakba. Zsófinak ez nagyon megtetszett. Minden este elmondta, hogy egész más lenne, ha reggel a virágokra látna. A lakógyűlésen egyébként szóltak, hogy tilos az ablakok alá kívülről szerelt virágláda, mert veszélyes, lesodorhatja a vihar. Ám az új divat mégis terjedni kezdett az épületben. Péter nagyon unta ezt a témát: várta, hogy elmúljon, ahogy a macska-kérdés is elmúlt. Zsófi pedig tényleg nem tette többet szóvá, ahogyan semmit az utóbbi időben. Se a hétfégi kimaradásokat, se az éjszakai sms-eket, amikor Péter félálomban kinyúlt az ágyból és megnézte a kijelzőt.

Így ment ez egész tavaszig. Péter késő éjjel jött meg, hétfégenként tréningre ment, Zsófi pedig szombatonként hazautazott a szüleihez és sápadtan hallgatott a leves mellett, ha az anyjáiék arról faggatták, hogy mi a baja.

Azt gondolta, a házasság ilyen. Majd lesz másmilyen is, csak ki kell várni. Nem faggatózott, nem kérdezett. Akkor, azon az estén se akart tudni semmit, mégse

bírta megállni, hogy ne nyissa meg az üzenetet. Péter épp a zuhany alatt volt, hangosan szólt a fürdőszobában a rádió. Zsófi fölvette a mobilt. Képzület. Kinyitotta. Egy nagy mellű, fekete hajú nő félmeztelen képe volt. Állt a konyhában, nézett a képre és szinte megdermedt az idegességtől.

Két másodperc múlva megszólalt a telefon, azonnal fölvette.

– Na, hogy tetszik? – kérdezte a hang.

Valamit szeretett volna felelni, de képtelen volt megszólalni, csak szuszogott bele, aztán lerakta. Percekig állt így, még akkor se mozdult meg, amikor Péter már felöltözve kijött és megkerülve őt, benézett a hűtőbe.

Nem bírt mit mondani, hiába fogalmazgatta magában sorra a lehetséges kezdőmondatokat.

Zárómondatok se lettek, a férje egyetlen szó nélkül költözött el, amikor ő nem volt otthon. Nem volt sok cucca egyébként, egy sporttáskában elért minden. A közösen vett Ikea-bútorokat ott hagyta, egyedül a tévéállványért jött vissza valamikor.

Küldött egy-két e-mailt, de Zsófi nem válaszolt rájuk, így aztán nem próbálkozott többet. Tavasszal megint üzent, hogy szeretne közös megegyezéssel elválni. Zsófi erre se reagált: úgy viselkedett, mint aki nem vesz tudomást a saját életéről. Ment, csinálta a dolgát, rendben tartotta a félig üres lakást, időnként hazautazott. Aztán ezek a látogatások is megritkultak, mert nem bírta elviselni, hogy a szülei folyton Pétert szidják, hogy állandóan sajnálkoznak és azt emlegetik, hogy Zsófi-nak tovább kellene lépnie. Az volt a legrosszabb, amikor az unokákkal jöttek, meg a harminc fölötti szülések kockázatával: ilyenkor rendre a szomszédok rémtörténetei következtek halva született csecsemőkről és nyitott gerincről. Zsófi ezekre se szólt semmit, csak felállt az asztaltól és kiment, egy idő után pedig havi egy alkalomra ritkította a látogatásokat.

Egy év múlva Péter ismét küldött pár békülékeny, tapogatózó üzenetet. Nem jött rájuk válasz. Abban se volt biztos, hogy a felesége nem változtatta-e meg az email-címet, elvégre semmi oka nem volt rá, hogy továbbra is egy zsofipeter nevű postafiókot tartson fenn. Hívni nem merte, azt gondolta, úgyse venné fel.

Egy délután arra ment kocsival, felnézett a kilencedikre. Soha még tisztábban nem érezte, hogy szereti a feleségét. Akkor már hónapok óta egyedül volt, azoktól az alkalmi nőktől eltekintve, akiket reggel elvitt egy pontig a városban és soha többé nem hívott.

Elővette a kesztyűtartóból a kulcsot és arra gondolt, fölmege a régi lakásba. Szinte biztos volt benne, hogy a felesége úgyis rég kicserélte a zárat. Csak abban bízott, nem lesz tanúja a próbálkozásnak. Hogy nem lesz a lépcsőházban valami idegen, aki betörőnek nézi, vagy látásból ismert régi szomszéd, aki kajánul figyel.

Hevesen vert a liftben a szíve. Felért, odalépett a lakásajtóhoz. Elővette a kulcsot, sikerült beillesztenie. Kinyílt. Hirtelen pánik fogta el, hogy mit talál majd odabent.

Érdekes, egészen eddig a pillanatig meg se fordult a fejében, hogy Zsófi esetleg már valaki mással van. Most viszont váratlanul rátört az aggodalom, hogy egy idegen férfi holmijai lesznek a lakásban.

Az előszobában megcsapta az ismerős illat. A felesége illata. Levette a cipőjét, megilletődve állt a kövön. Elindult először a konyhába, aztán be a hálóba. Az ágy csak az egyik felén volt megvetve és letakarva egy pléddel. Rend volt mindenütt,

a nappaliban egy nyitott szárítón öblítő illatú női holmik lógtak. A lilás magas sarkú cipőt a fal mellett nem ismerte: ez még nem volt meg, amikor elment. Ránézett a vekkerre: délután három volt, az ébresztő pedig hatra volt beállítva.

Arra gondolt, hogy kéne hagyni valami üzenetet. Virágot. Vagy mondjuk egy kismacskát. Zsófi úgymint mindig macskát akart. A nőnek, egyébként, akivel fél évig élt, volt egy macskája, és tulajdonképpen meg lehetett szokni. Ekkor hirtelen eszébe jutott valami. Hirtelen felpattant, belelépett a cipőbe és próbálta végiggondolni, hol van itt a közelben valami barkácsáruház. Eszébe jutott, hogy pár percre innen van egy, pörgetni kezdte magában, hogy mi mindenre lesz szüksége.

Amikor az elárusító azt kérdezte, futómuskátlit akar-e egy simát, nem tudta megmondani. Azt válaszolta, hogy rendeset. Az eladó megvetően vállat vont, adott neki tíz tövet. Virágföldből túl sokat vett, három tizenkét literes zacskót. A ládákhoz tartozott valami hosszúkás műanyagalátét is, a tartóvashoz pedig csavarok és tipli. Azt külön mondták, hogy a betonfalhoz másmilyen kell, de ezt már tudta, mert amikor beköltöztek, ő fúrta fel a fürdőszobaszekrényt. Haza kellett még kanyarodnia a fűrókészletért, ráadásul visszafelé dugóba került. Fél öt múlt, mire megint kiléphetett a kilencediken a liftből. Kétszer kellett fordulnia a holmikért, aztán lóhalálában nekilátott a meglepetésnek. Először a hálószoba ablaka alá szerelte fel a hosszabbik ládát. Elég sok földet kiszórt, a porszívót meg egyszerűen nem találta, úgyhogy kézzel söprögette össze a maradékot a szőnyegpadlóról. Aztán az jutott eszébe, hogy a konyha lenne a legfontosabb. Ha Zsófi este leszáll a buszról és elindul a hosszú utcán hazafelé, akkor már messziről látja majd az ablakot. Fel fog nézni a kilencedikre és érteni fogja, mi történt. És akkor még mindig eldöntheti, hogy telefonáljon, vagy egyenesen hazamenjen. Ez az, a konyhaablakba muszáj tenni! Ha a két rövidebb ládát fölrakja, együtt szélesebbek lesznek, mint az ablak, de kicsit kihajolva a két véget is meglehet öntözni. Az elsőt hamar fölerősítette, a másodikkal viszont vacakolni kellett. A láda pereme megakadt valamiben és az istennek nem kattant bele a fém tartóba. Péter felállt az asztalra és kijebb csúszott, hogy ránehézkedjen. A föld még hátravolt, oda volt készítve a nejlonzsákban. Éppen ránehézkedett a bal oldali vasra, hogy helyére nyomja a ferde ládát, amikor meglátta lent Zsófit. Elég közel volt már, jött a megálló felől, át a zebrán. Nem nézett föl, valami szatyor volt a kezében.

Egyszerre értek a ház előtti járdára, férj és feleség. Zsófi nem értette, mi történt. Még akkor se fogta fel, mi ez a hirtelen csöndület, amikor fölpillantva észrevette a nyitott ablakot és az üres virágládákat.

